

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

14. dubna 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

CHLÉB Z NEBE ČTENÍ: NUMERI 33, PŘÍSLOVÍ 24, JAN 6

Z evangelijního záznamu vyplývá, že svátek Paschy byl pro římské autority obtížným obdobím. Židé byli nepokojní a těšili se na to, až svrhnou své nenáviděné pány a opět získají svobodu. Očekávali, že se každou chvíli objeví někdo, kdo je povede v úspěšné vzpouře. Pokud k tomu mělo dojít, bylo pravděpodobné, že se to stane tehdy, až se Židé v hojném počtu shromáždí ke každoroční pouti do Jeruzaléma. To je důvodem, proč byl před ukřižováním propuštěn Barabáš, a ne Ježíš. Pilát by udělal cokoli, aby udržel mír a nepovzbuzoval nepokoje, které mohly snadno přerůst v povstání.

6. kapitola Jana se odehrává těsně před svátkem Paschy (**verš 4**), rok před Ježíšovou smrtí. Tato kapitola pojednává o politice a o jídle. Ježíš na břehu Galilejského jezera nakrmil 5000 lidí, přičemž použil pouze pět bochníků chleba a dvě malé ryby, což by sotva stačilo k nakrmení malé rodiny. Ježíš učinil tento zázrak ze soucitu a také proto, že chtěl lidem ukázat znamení, že je od Boha. Lidé mu uvěřili (**verš 14**): „*Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!*“ Na konci putování Izraele po poušti řekl Mojžíš lidem, že Hospodin povolá proroka jako je on (**Deuteronomium 18:18**). Lidé, jež Ježíš nakrmil, hledali proroka, který by byl jako Mojžíš. Mojžíš vyvedl Izraelity z egyptského zajetí do Země zaslíbené. Mojžíš ukázal, že jej poslal Bůh, aby je zachránil, skrze znamení a zázraky, které činil. Mezi tyto zázraky patřilo deset morů, přechod Rudého moře a mana z nebe, která jim byla stálým zdrojem jídla po celou dobu, co pobývali na poušti. Co se týkalo lidí v Galileji, Ježíš rovněž prokázal, že je prorokem poslaným od Boha. Lidé v Galileji pak pojali úmysl povstat a násilím se osvobodit od římské okupace (**Jan 6:15**).

Jak zklamaní museli být, když se Ježíš stáhl, aby mohl být o samotě. Když jej později našli na druhé straně jezera, snažil se povznést jejich cíle na vyšší duchovní úroveň. Řekl jim (**verš 27**): „*Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný.*“

Co měli udělat, aby si zajistili život věčný? Pro lidské bytosti je velmi typické, že uvažují tímto způsobem. Jsme zvyklí si to, co potřebujeme, odpracovat. Buď pracujeme, abychom si vydělali peníze, nebo sejeme semena a pěstujeme rostliny, abychom měli dostatek potravy. Během cesty na poušti museli Izraelité každý pracovní den vyjít ze stanů a nasbírat manu. Pokud many nasbírali více, než dokázali spotřebovat, druhý den již byla shnilá a plná červů. Šestáho dne, den před sabatem, sesbírali dostatek jídla na dva dny a Bůh způsobil, aby se mana o sabatu nezkazila. Bůh ukazoval lidem, že musejí pracovat, kromě dne, který patřil Bohu, dne odpočinku. Přestože jim Bůh poskytoval jídlo, byli stále ještě pod Adamovou kletbou a museli se naučit, že práce pro potravu je výsledkem toho, že zdědili jeho hříšnou povahu (**Genesis 3:17**). „*Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení.*“

Práce, kterou Ježíš po lidech požadoval, byla odlišná od všech ostatních prací; **Jan 6:29** říká „*Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.*“ Tato výzva se stejně jako na lidi, k nimž tehdy promlouval, vztahuje i na každého z nás. Jako věřící máme tendenci se domnívat, že si můžeme život věčný zasloužit tím, jak žijeme, co děláme a co říkáme. Ježíš nám říká, že vše, co potřebujeme, je věřit, že je Božím synem. To je vše, nic víc. Z této myšlenky samozřejmě vyplývají další, jako je jeho vzkříšení, autorita a moc vzkřísit mrtvé lidi k věčnému životu. Neexistuje však nic, co bychom mohli udělat, abychom byli spaseni. Jsme zcela odkázáni na to, že nás zachrání. Jenom on má moc, aby každému z nás odpustil. Jenom on má moc osvobodit nás od Adamovy „kletby“ a zajistit nám nesmrtelnost.

Lidé chtěli vědět, zda je Ježíš „prorok“ seslaný Bohem. Chtěli vidět působivé zázračné znamení. Nestačilo jim, že Ježíš uzdravoval lidi nebo že jich nakrmil 5000 najednou. Očekávání běžných Židů zahrnovalo to, že až přijde Mesiáš, obnoví sesílání many. Lidé usoudili, že Ježíš nemůže být „prorokem“, protože ve srovnání s Mojžíšem toho moc neučinil. Ježíš nakrmil 5000 lidí, ale Mojžíš živil celý národ. Ježíš je nakrmil jednou, ale Mojžíš je krmil denně po dobu 40ti let. Ježíš jim dal obyčejný chléb z ječné mouky, ale Mojžíš jim dal **(verš 31)** „*chléb z nebe*“.

Výraz „chléb z nebe“ je odkazem k **Nehemiášovi 9:15**. Lidé tuto pasáž často citují nesprávně. Nehemjáš tento zázrak nepřipisuje Mojžíšovi, nýbrž Bohu. Ježíš je na to upozorňuje a říká, že to nebyl Mojžíš, nýbrž jeho Otec, kdo dal lidem onen chléb. Manu na poušti sesílal Bůh a byla stínem lepšího chleba z nebe, který má přijít. Kdyby prorok, který přišel, přinesl tutéž manu jako Mojžíš, lidé by ji museli sbírat každý den jako Izraelité na poušti. Stejně by museli po celý svůj život pracovat, aby získali potravu. Nakonec by ničeho nedosáhli a stejně by byli odsouzeni k smrti, protože byli smrtelní, pod Adamovou kletbou.

Ježíš je tedy oním lepším chlebem, který seslal Bůh, „pravým chlebem“ z nebe. Není jako mana, předobraz budoucího chleba. Je živoucím chlebem, potravou, kterou když člověk pozře, již nikdy nebude hladovět.

Mojžíš byl prvním velkým prorokem, který vedl Izraelity na jejich cestě pouští do Země zaslíbené. Z moci Boží se o ně staral dvěma způsoby. Za prvé se staral o jejich fyzické potřeby včetně toho, že jim dával manu. Za druhé je vedl na jejich duchovní cestě. Během času stráveného na poušti se dozvídali o Bohu a Jeho lásce k nim, učili se, jak jej uctívat a že se na něj mohou spoléhat. Mojžíš nikdy nepřekročil řeku Jordán, protože zhřešil proti Bohu (**Numeri 20:12**). Uviděl izraelskou zemi z dálky, ale nebylo mu povoleno do ní vkročit.

Ježíš nepřišel, aby vedl lid ve vzpouře proti Římu. Přišel, aby vedl lid od hříchu a smrti ke spravedlnosti a životu věčnému. Všichni se nacházíme na své vlastní cestě od hříchu, jemuž jsme sloužili, ale nyní nás vede Ježíš, zaslíbený prorok. Stále nás ještě vede naší pouští. Pokud k němu vzhledneme a naučíme se na něj spoléhat, naplní naše duchovní potřeby. Skrze věci, které dělal, a to, co o něm víme, můžeme růst na duchu na jeho cestách a zanechávat světské věci za sebou. Na této cestě nás živí nikoliv mana, nýbrž pravý chléb, který je symbolizován chlebem, který lámeme.

Když Izraelité jedli manu, dělali cosi zvláštního. Jako národ sdíleli chléb z nebe. Když lámeme chléb, děláme cosi jedinečného; sjednocujeme se okolo pravého chleba z nebe jako jeden národ, „duchovní Izrael“. Na rozdíl od Mojžíše náš Pán nehřešil a jsa vyšším prorokem popsaným v Židům 3 nás i nadále povede do zaslíbeného království Božího.

Bratr Matthew Swain: Newbury, V.B. 14.4.13